

Sayın Yargıç,

“Subliminal mesajla” başlayıp, “manevî cebir” ile devam ederek, istinaf savcısının “soyut tehlike yaratmak” suçlamasıyla şahikasına ulaşan bu tatsız vodvil bize bazı gerçekleri gösterdi.

Birincisi, birileri bizim hapiste kalmamızı hastalıklı bir saplantıyla istiyor.

İkincisi, bizi hapiste tutmak hukuk çerçevesi içinde mümkün değil.

Üçüncüsü, bizi hapiste tutma isteği ile hukukun gerçeklerinin çarpıştığı noktada yaşadıkları çaresizlikle kıvranan bazı yargı mensupları saçmalamayı, rezil olmayı, alay konusu hâline gelmeyi, hattâ suç işlemeyi hiç çekinmeden göze alıyorlar.

Şimdi, duruşma boyunca bir tek sanığın bile savunmasını dinlemeden elindeki telefonla oynayan savcının mütalaasındaki hukukî saçmalıklara bakalım.

Bizim ağırlaştırılmış müebbede çarptırılmamızı isteyen savcının bu dosyayla ilgili ilk saptaması aynen şöyle:

“Suçun maddî bir neticesi bulunmamaktadır.”

Buradan bütün hukukçulara soruyorum:

Maddî neticesi olmayan “suç” nedir?

Bir “suçun” maddî neticesi yoksa nasıl bir neticesi vardır?

Hukukta “manevî” neticesi olan suç diye bir kavram bulunuyor mu?

Maddî neticesi olmayan “suçun” suç olduğunu hukukî kriterlerle ortaya koymak mümkün müdür?

Mümkünse bu kriterler nelerdir?

Savcının suçlamasının daha ilk satırında hukukun “maddî” alanından çıkıp “manevî” olanın belirsiz, soyut ve kanıtlanamaz alanına giriyoruz.

Zaten bu süreç boyunca bizim karşımıza “maddî ve somut” kanıtlardan söz eden tek bir yargı mensubu bile çıkmadı.

Çıkamadı.

Bütün iddiaları gelip gelip “manevî”ye “soyut”a dayanıyor.

Sanki yargıçlarla savcılar tarafından değil de gaipten haber alan büyücüler tarafından yargılanıyoruz.

Çaresizlik bu insanlara saçmalamaktan başka bir yol bırakmıyor.

Savcının ikinci saptaması birincisinden de tuhaf.

Savcı, bizim eylemlerimizin “somut olması gerekmeseyse bile soyut bir tehlikeye yönelik” olduğunu söylüyor.

Savcının böyle bir söz söylediğine inanamayanlar olacaktır, onun için bu sözleri duruşma zaptından aynen aldığımı bir kez daha belirteyim.

Şimdi soruyorum, “soyut tehlike” nedir?

“Soyut tehlike yaratmak” diye bir suç var mıdır?

Hangi yasa maddesi “soyut tehlike” yaratmak diye bir suçu belirliyor?

Bir insan “soyut tehlike” yarattığı için ağırlaştırılmış müebbede çarptırılabilir mi?

Dahası, bir insan “soyut tehlike” yarattığı için yargılanabilir mi?

Hukukta “soyut tehlike yaratmak” diye bir kavram bulunuyor mu?

“Suçun maddî bir neticesi bulunmadığını” ve “soyut tehlike yaratıldığını” söyleyen savcı arkasından “deliller” olduğunu söylüyor.

Maddî neticesi olmayan suçun ve soyut tehlikenin delili nedir?

Soyut tehlikenin “somut” delili olabilir mi?

Savcı bir tek somut delil bile koyamıyor ortaya.

Koyamaz da...

Zaten bir somut delil bulabilse bu hukukî zırvallıklarla kendini bu duruma düşürmezdi.

Savcı, tek bir örnek bile ortaya koymadan “delil var” deyip geçerken Anayasa Mahkemesi’nin Mehmet Altan’la ilgili verdiği kararı da yok sayıyor.

O karardan bir kez bile söz etmiyor.

Halbuki Anayasa Mahkemesi bu dosyada “delil” diye ortaya konulan bütün iddiaları tek tek değerlendirerek bunların delil değeri taşımadığını, bu iddialarla değil mahkûm etmek bir insanın gözüne bile alınamayacağını karara bağladı.

Anayasa Mahkemesi, delillerin delil olmadığını söylerken bunların neden delil olmadığını da yasalara dayanan somut gerekçelerle açıkladı.

Ne bizi müebbede çarptıran ağır ceza mahkemesi ne de buradaki istinaf savcısı Anayasa Mahkemesi'nin somut gerekçelerine somut verilerle karşı çıkabildi.

Ellerinde somut bir delil olmadığı ve bizi hapse atmak istedikleri için Anayasa Mahkemesi'ni yok saymayı tercih ettiler.

Yargı sisteminin içinde yer alan bazı yargıçlar ve savcılar için anayasa ve Anayasa Mahkemesi yok hükmünde mi artık?

Biz, anayasaya uymayı reddeden yargıçlarla savcılar tarafından mı yargılanıyoruz?

Bizi yargılayan mahkemeler Anayasa'ya uymayı reddediyorlarsa biz hangi yasalara ve kurallara göre yargılanıyoruz?

Anayasa'yı reddeden bu yargıçlarla savcılar bizi sadece kendilerinin bildiği gizli yasalara göre mi yargılıyorlar?

Anayasayı ve Anayasa Mahkemesi'ni reddeden yargıç diye bir kavram yoktur.

Anayasa'yı ve Anayasa Mahkemesi'ni reddetmek insanı yargıç değil suçlu yapar.

Üstelik bu suçun somut kanıtı da savcının iddialarında ve yargıcın kararında net biçimde ortaya çıkar.

Bu savcı neden Anayasa Mahkemesi'ni ve o mahkemenin kararlarını yok sayıyor?

Bu soruya açıkça cevap vermek zorunda.

Sadece o değil, bu savcıyı buraya atan HSK Başkanı ve Adalet Bakanı da bu soruya cevap vermek zorundalar.

Neden Anayasa'yı ve Anayasa Mahkemesi'ni yok sayan bir adamı bu mahkemeye savcı olarak atadınız?

Anayasa'yı ve Anayasa Mahkemesi'ni yok saydığını bilmiyor muydunuz?

Yoksa bile bile bu suça ortak mı oldunuz?

Ortada tek bir somut kanıt bile yokken insanları hapse atmak için böyle çabalarsanız suç işlemekten başka çareniz kalmaz.

Bizim karşı karşıya kaldığımız durum budur.

Savcının çaresizliğini, bu çaresizlik sonucu Anayasa'yı ve Anayasa Mahkemesi'ni nasıl reddedip yok saydığını verdiğim örnekler ortaya koymaya yetiyor sanırım.

Ama başka bir hukukî rezalet daha var.

Bu savcı bizim için ağırlaştırılmış müebbed isterken önündeki dosyayı bir kere bile okumamış.

“Kovuşturma aşamasında dinlenen tanık ve gizli tanık beyanlarından” söz ediyor.

Zavallı Alaaddin Kaya'nın şoförünü gizli tanık diye dosyaya koymuşlar, onun yalanlarını ve çelişkilerini hiç sorgulamadan kabul etmişler, bunu anladık.

Ama bu kovuşturma boyunca bir tek tanık bile dinlenmedi. İddianamede, soruşturma aşamasında dinlenen bir tanığın ifadesi var ama o tanık kovuşturma aşamasında bir kez bile ortaya çıkmadı. Çok fazla yalan söylediği için ortaya çıkmaya cesaret edemedi.

Savcı, “ilk derece mahkemesince yapılan kovuşturma evresinde dinlenen” hangi tanıktan söz ediyor?

Yok ki öyle bir tanık.

Önündeki dosyaya bile hâkim olmayan bir adam bizim için kılı kıpırdamadan ağırlaştırılmış müebbed istiyor.

Bu gayriciddiyete hukuk mu diyeceğiz şimdi?

Savcının bir sayfalık mütalaası un çuvalı gibi vurdukça tozuyor. Ama çok fazla uzatmadan son bir örnek daha vereceğim.

Cümleyi aynen okuyorum:

“Sanıkların medyanın çeşitli vasıtalarıyla dile getirdikleri her türlü açıklama ve görüşleri insanları bir darbe tehlikesiyle kişilerin hayat haklarına, vücut dokunulmazlıklarına ya da can ve mal varlıklarına önemli ölçüde zarar vermekle tehdit ve şantaj nitelikte olduğunun kabulü gerekir.”

Bütün ömrünü Türkçeye, bu dili elinden geldiğince zengin ve güzel kullanabilmeye adanmış bir yazarı suçlamak için Türkçe bilmeyen birini yollamalarındaki acıklılığı bir yana bırakıyorum.

Burası bir mahkeme.

Burada her iddianın somut kanıtla ispatlanması gerekir.

Ben hangi yazımda ya da konuşmamda insanların vücut dokunulmazlıklarına yönelik bir tehditte bulunmuşum? Darbe tehlikesiyle şantaj yapmışım?

Niye bu iddianın doğru olduğunu kabul etmemiz gerekiyor?

Savcı bu sorulara cevap vermiyor. İddiasının kanıtı olarak bizim televizyon konuşmamızı gösteriyor.

Sayın Yargıç,

Anayasa Mahkemesi, savcının sözünü ettiği televizyon konuşmasını satır satır inceledi ve bu konuşmada bir suç olmadığını hükme bağladı. Niye böyle bir hüküm verdiğini madde madde, somut biçimde açıkladı.

Savcı gene aynı suçu işliyor, Anayasa Mahkemesi'ni ve kararlarını yok sayıyor.

Anayasa'nın 153. maddesi çok açık ve çok net.

Anayasa Mahkemesi'nin kararları herkesi bağlar. Yargı, yasama, yürütme Anayasa Mahkemesi'nin kararlarına uymak zorundadır.

Ama bu mahkemede Anayasa Mahkemesi ve kararları yok sayılıyor.

Şimdi bize açıkça söyleyin.

Bu mahkemede Anayasa ve Anayasa Mahkemesi'nin kararları geçerli mi değil mi?

Anayasa'ya ve Anayasa Mahkemesi'nin kararlarına uygun yargılanacak mıyız yargılanmayacak mıyız?

Eğer bu mahkeme Anayasa'ya ve Anayasa Mahkemesi'nin kararlarına bağlıysa savcı Anayasa'yı ve Anayasa Mahkemesi'ni yok sayan sözleri söyleme cüretini nereden alıyor?

Eğer bu mahkeme Anayasa'ya ve Anayasa Mahkemesi'nin kararlarına bağlı değilse, o zaman meşruiyetinizin kaynağı nedir?

Savcının sözleri ve iddiaları bu mahkemenin de, yargı sisteminin de üstüne ciddi biçimde gölge düşürüyor.

Bu gölgenin ortadan kaldırılması gerekir.

Savcı, Anayasa Mahkemesi'nin "suç yoktur" dediği televizyon konuşmasını öne sürerek "bu durumda müsnet suçun cebir unsurunun gerçekleştiği kabul edilmiştir," diyor.

Nasıl kabul edilmiş?

Kim kabul etmiş?

Niye kabul etmiş?

Anayasa Mahkemesi'nin içinde suç unsuru bulunmadığını hükme bağladığı bir konuşma nasıl "cebir unsuru" olarak kabul edilebiliyor?

Sadece Anayasa, Anayasa Mahkemesi değil ceza yasası ve o yasayı yapan parlamento da yazı ve konuşmaların cebir unsuru sayılamayacağını açıkça belirtiyor.

Savcı, Anayasa'yı, Anayasa Mahkemesi'ni, parlamentoyu, yasayı elinin tersiyle itiyor.

Anayasa yoksa, Anayasa Mahkemesi yoksa, parlamento yoksa, yasa yoksa o zaman bu mahkeme de yoktur.

Anayasasız, yarasız mahkeme olmaz.

Savcı bu mahkemeyi de yok sayıyor.

Peki, ortada mahkeme de yoksa biz nerede yargılanıyoruz?

Neyle ve kimle karşı karşıyayız biz?

Bu soruların cevaplarını sizin vereceğiniz kararlar ve onların gerekçeleri aydınlığa çıkaracak.

Sayın Yargıç,

Bir insanı cezalandırmak, bir insanı hapse atmak, karanlık bir hücreye kapatmak kolaydır.

İki silahlı insan yeter bunun için.

Anayasa ve yasa olmasa da silah yeter ceza işlemi gerçekleştirilmeye.

Ama bir insanı mahkûm etmek zordur.

Cezalandırmak ve mahkûm etmek iki ayrı işlem, iki ayrı kavramdır.

Bir yargıcın bir insanı mahkûm edebilmesi için elini hayatın karanlık karmaşasının içine sokması, oradan cam gibi parlak ve berrak gerçeği bulup çıkartarak, bunun gerçek olduğunu somut kanıtlarıyla insanlara göstermesi gerekir.

Bu mucizeyi gerçekleştirdiğinde insanların hayranlığını ve saygısını kazanır. İnsanlar onun mahkûm ettiği insanın suçluluğuna inanır.

Buna karşılık bir yargıç bir insanı cezalandırır ama mahkûm edemezse yargıçlık vasfını kaybeder.

Beni daha önce yargılayan mahkeme beni hapse attı.

Peki, beni mahkûm edebildi mi?

Gerçeği ortaya çıkartıp bunu somut kanıtlarıyla insanlara gösterebildi mi?

Bunu yapamadı, bu nedenle de insanlar o mahkemeye saygı göstermediler. Birleşmiş Milletler temsilcileri o mahkemenin bir “tiyatro” olduğunu resmen açıkladılar.

Benim o mahkemede yaptığım savunmalar dünyanın bütün önemli dillerine çevrildi, İtalya’da kitap olarak yayımlandı, Napoli Yargıçlar ve Savcılar Birliği özel bir oturumunda o savunmaları okudu, Roma Kültür Festivali iki bin kişilik bir amfiteatrda benim savunmalarımın okunmasıyla başladı.

Bütün bunlar o savunmalara bir değer atfetse de aslında mahkemenin haksızlığını ve yetersizliğini vurguluyordu.

Eğer beni hapse atan yargıçlar haklı olsaydı, beni somut kanıtlarla mahkûm edebilseydi hiç kimse benim savunmalarımı ciddiye almaz ve önemsemezdi.

Hukuk tarihinde kitaplaştırılmış bütün savunmalar, haksız yargıçlara karşı yapılmış savunmalardır.

Bir yargıç cezalandırma gücünü emrindeki jandarmalardan ve silahlardan alır. Mahkûm etme gücünü ise insanlığın ortak aklının ve vicdanının kabul ettiği hukuktan alır.

Suç yoksa, kanıt yoksa cezalandırabilir ama mahkûm edemezsiniz.

Yeryüzündeki bütün yargıçlar, bir dosya hakkında karar verirken, “eğer ben bu dosyayı ciddi bir hukuk fakültesinde profesörlerin ve öğrencilerin önünde sanıkla tartışsaydım, elimdeki kanıtlarla bu tartışmayı kazanır, verdiğim kararlar oradaki hukukçuların saygısını hak eder miydim” diye sormalı kendine.

Bugün önümüzde duran bu dosyayı bir hukuk fakültesinin amfisinde tartışsaydık beni mahkûm edebilir miydiniz?

Edemezsiniz.

Hiç kimse edemezdi.

Bu, yargıçların yetersizliğinden dolayı olmazdı. Bu, dosyanın yetersizliğinden dolayı olurdu.

Bu dosyanın içinde bir tek somut kanıt yok.

Zaten bu yüzden benim karşıma çıkanlar, “sübliminal,” “manevî cebir,” “soyut tehdit” gibi hukukta ve yasada hiçbir karşılığı olmayan mantıksız tuhafliklarla kendilerini rezil ediyorlar.

Çaresizler çünkü.

Beni cezalandırmak istiyorlar ama hukukta ve yasada bunun karşılığını bulamıyorlar.

Bulamazlar ve bulamayacaklar.

Ben haklıyım.

Gücümü ve kararlılığımı bu haklılıktan alıyorum zaten.

Karşımdakilerin haksızlığını ve çaresizliğini görüyorum. Sadece ben değil, herkes görüyor.

Yıllardır hapis yatıyorum.

İnsanlar neden hapisten korkmadığımı, neden hayatımı bir hücrede geçirmeye aldırmadığımı soruyorlar.

Aldırmıyorum çünkü kendimi bir çizgi romanın içinde dolaşıyormuş gibi hissediyorum.

Hiçbir şey ciddi ve ürkütücü gözüküyor bana.

Bir cezayı “sübliminal”ın, “manevî cebir”in, “soyut tehdit”in üstüne bina ederseniz o cezanın bir ciddiyeti kalmaz.

Beni bunlarla korkutmaya da kimsenin gücü yetmez.

Ben haksız olmaktan korkarım sadece.

Beni korkutmak isteyen biri varsa, bunu ancak benim haksızlığımı somut kanıtlarla kanıtlayarak yapabilir.

Sayın Yargıç,

Beni ağırlaştırılmış müebbede mahkûm eden mahkeme, gerekçesinde, bu davayla doğrudan hiçbir ilişkisi olmayan, 15 Temmuz darbesinden altı yıl önce yayınlanmış Balyoz darbe planıyla ilgili haberlere de geniş yer verdi.

Bu garip durum, beni cezalandırmak isteyenler arasında Balyozcuların ve Ergenekon denilen derin devlet unsurlarının da bulunabileceğini düşündürdü bana.

Onun için izninizle gerekçede yer alan bu Balyoz konusuna da kısaca değineceğim.

2003 yılında Birinci Ordu’da, Genelkurmay’ın “asla yapmayacaksınız” diye verdiği emre rağmen yapılan bir sıkıyönetim seminerindeki konuşmaları ve hazırlanan bazı belgeleri 2010 yılında Taraf Gazetesi’nde yayınladık.

Bu konuşmalar ve belgeler açıkça darbe hazırlığı yapıldığını gösteriyordu.

Daha sonra o yazılı belgelerin düzmece olduğu iddia edildi.

Seminerdeki konuşmalara ise neredeyse kimse değinmedi.

O seminerde hazır bulunanların komutanlarının emriyle kaydedip gerçekliğini mahkemede kabul ettikleri o konuşmaları nedense çok az insan dinledi.

Dinleyenlerden biri anladığım kadarıyla Recep Tayyip Erdoğan’dı. O konuşmaları dinlediğinde “şoke olduğunu” açıklamıştı.

Dinleyenlerden bir başkası da Yargıtay Başsavcısı’ydı, bu konuşmaların darbe hazırlığının açık kanıtları olduğunu söyleyerek sanıkların cezalandırılmasını istedi.

Bu dava Yargıtay’da halen sürüyor. Henüz sonuçlanmadı.

Geçtiğimiz dönemin Başbakanı Binali Yıldırım’la Adalet Bakanı Bekir Bozdağ da Balyoz’un bir darbe girişimi olduğunu söylediler.

Düzmece olduğu söylenen belgelerle ilgili ise Alper Görmüş geçenlerde çok ilginç bir yazı yazdı.

Önce Balyoz sanıklarıyla ilgili ilk mahkûmiyet kararını onaylayan Yargıtay’ın gerekçeli kararının bir bölümüne yer vermiş yazısında.

O bölüm aynen şöyle:

“Rakamsal olarak bakıldığında, yaklaşık 5 bin subay ve astsubayın adlarının, özel operasyon ve sorgulama timlerinde, sıkıyönetim mahkemelerinde, gözaltı timlerinde, kamu kurum ve kuruluşlarında, özel hastaneler ve ilaç depolarında, gümrüklerde vs. Kullanılacak personel olarak sıralandığı; ayrıca 13 bin sivil kişinin görev yerleri ve bazı kişisel bilgileriyle, 2 bin tüzel kişinin de adreslerinin belirlenmiş kategoriler

içinde listelendiği görülmektedir. Toplam 20 bin gerçek kişi ve kurumu ilgilendiren 2003 yılına ait bilgi ve değerlendirmelerin, ileri sürüldüğü gibi tamamen kurgulanmış, asılsız ve sahte olduğu yönündeki savunmalar, dosya kapsamına ve hayatın olağan akışına uymamaktadır. Yapılan çalışmaların kapsamı ve ayrıntıları, sanıkların görev, unvan ve çalışma alanının uyumu, yıllar öncesine ait (2003'e ait) geniş bir sahayı ilgilendiren detaylı bilgilerin, yıllar sonra bu çap ve içerikte kurgu olarak hazırlanamayacağını göstermektedir.”

Görmüş, sahte olduğu söylenen ve içinde 20 bin gerçek ve tüzel kişinin adının bulunduğu binlerce sayfayı hazırlayanların neden bulunamadığını soruyor.

Haklı bir soru.

Bu belgeler sahteyse, bu belgeleri hazırlayanlar nerede?

Niye ortaya çıkarılmıyorlar?

Aslında bu soruyu, “hâlâ Balyoz’un darbe olduğuna inanıyor” diyerek benim ölene dek hapsedilmemi isteyen mahkemenin sorması gerekmiyor mu?

Yargının görevi benim neye inandığımı sorgulamak mı yoksa gerçekleri ortaya çıkarmak mı?

Sayın Yargıç,

Önünüzde içinde tek bir somut kanıt bile bulunmayan, “sübliminal,” “manevî cebir,” “inanç,” “soyut tehlike” gibi yasalarda ve hukukta hiçbir karşılığı bulunmayan saçmalıklarla dolu bir dosya var.

Biz buraya Anayasa’yı, Anayasa Mahkemesi’ni, yasaları ve parlamentoyu yok sayan savcılar ve yargıçlarla geldik.

Siz Anayasa’ya, Anayasa Mahkemesi’nin kararlarına, yasalara ve yasaları çıkartan parlamentonun iradesine saygı gösterecek misiniz yoksa göstermeyecek misiniz bilmiyorum.

Hukuku ve Anayasa’yı yok sayan bunca yargı mensubunu gördükten sonra yargının vereceği kararlar konusunda tutarlı bir öngöründe bulunmanın mümkün olmadığını anladım.

Benim size ve bütün yargıçlara önerim, vereceğiniz kararı gelişmiş bir üniversitenin hukuk fakültesinde, profesörlerin ve öğrencilerin önünde açıkladığınızı düşünmeniz.

Vereceğiniz kararın dünyadaki meslektaşlarınız tarafından saygıyla karşılanıp karşılanmayacağını tartmanız.

Umarım hukuka, Anayasa'ya, yasalara uygun bir karar verirsiniz.

Vermezseniz de pek aldırım.

Hukuksuzlukla karşılaşmaya alıştık artık.

Hukuku arama maceramıza devam ederiz.

Nasıl olsa bir gün bir yerde bulacağız onu.

Bugün ya da başka bir gün.